

L 21372 *MT* *LC*
69

RAHONAMENT ENTRE TITO BUFALAMPOLLA,
y Sento *el Formal*, Llauradors de la Horta de Va-
lencia, en que despues de donar conte aquell de ha-
ber servit al Rey, fan una descripció de les preven-
cions que esta molt N. L. y Fidelisima Ciutat de
Valencia fá pera les Festes de la Beatificació del Ex-
celentisim é Ilustrisim Senyor Don Joan de Ribera,
Patriarca de Antioquia, Arquibisbe y Virey de
Valencia, pera el dia 26, 27 y 28 de
Agost de este any 1797.

Sent. **E**L Senyor *Bufalampella*
sia mol ben arribat.

cóm te anat, bull que me digues,
despues que no se em parlat?

Tit. *Amigo, este es otro mundo;*
es grande la novedad,
vengo de servir al Rey.

Sent. Y com per allà te ha anat?

Sit. Creurás que no me enrecorde
de parlar en valencià?

Sent. Home, no fases el bobo,
si has de respondrem, al cas
parla, y sino pantorrilla,
que no estic pera aguantar
machades.

Tit. Gracies à Deu
que te he pogut inquietar.
Ya te enrecordes, amic,
dels rebomboris tan grans
com he tengút en ma vida;
puix del mes chic al mes gran
qui la ha feta, la ha pagada,
tot asó unit à aquell cas

per qui vaig estar roder,
y Deu volgué se apañá,
motivaren mil quimeres;
Vingué aquella Leva gran
en que entraba tot lo mon,
sense excepció, y com el gat
escaldat, en aygua freda
te prou, me en vaig abaixar
à Valencia chano chano;
men entrí per lo Portal,
y anant à casa el Notari,
fiu informació del cas,
demanantli el seu parer;
mes ell, la porta tancant,
y parlant en tó baixet,
em diu: *Francisco, mal va*
este negocio: en la Lista
escrito tu nombre está;
y vas à servir al Rey:
Quanto ántes te cogerán,
pues el Domingo en la noche
se hará prision general.
Yo li diguí: Aurá remey?

En

18 12 162

En lo humano no le hay.
Nulla est redemptio, Francisco,
 em respongué : Yo plorant
 li repliquí : *Quid faciendum*,
 Senyor Amo, en este llans?
 Ell se va parar un poc,
 y les selles arrugant,
 em diu : Sols un camí trobe
 pera que et pugues burlar
 dels que et tiren; marcha pronte
 y busca als Comisionats
 de la Real Maestranza,
 dignes que anirás Soldat
 perlo seu Cos, que et medixquen
 que et filien, y en acabant
 posat una Escarapela,
 fent conte de que has lograt
 dos quincets de sobresou,
 y estás com un Capitá
 servint en honor al Rey;
 sino aniras sentenciat,
 y amarrotat com un gos
 te portarán per la mar.
 Me informí dels Comisaris,
 al punt els aní á buscar,
 y com só tan ben fornit,
 tan membrút y apersonat,
 abans de boqueta nit
 ya estava *Tito* sentat
 en Llibre de Rey, y fent
 virtud la necessitat,
 à cosa de quinze dies
 vaig de Granadero entrar
 en lo Fixo de Valencia;
 Suponc que asó ya ho sabras.
Sent. Que estabes Soldat sabia:
 les circumstancies del cas
 ignoraba, digues puix
 lo que en la Guerra et pasá.

Tit. Estiguí en lo Roselló,
 fiu lo que altres Soldats fan,
 y conte dos mil mentires
 embabant á tots los nats:
 pinte al viu moltes batalles,
 referixc accions brillants,
 quant la machor part del temps
 estava en los Hospitals
 fent la *gata tumba*, amigo,
 y que anara á pelear
 qui volguera : te asegure
 que chamay vach embechar
 la maleíta confitura
 que tiraben als Soldats:
 en una paraula, Sento,
 vach anar fent la bambau,
 y he lograt una Llicencia
 plena de honor.

Sent. Avecham?

T. Qué et penses que yo te engañe?
 mirala que bona está.

Sent. Sobre que eres lo Dimoni:
 Tú no sabs lo que has lograt
 en este tros de paper.

Tit. Puix en cara en resta guany,
 perque dos anys y tres mesos
 tinc de cobrar lo ajustat,
 y els he deixat en deposit,
 pera poderme equipar
 ab decencia.

Sent. *Bien pensado*:
 ya crec que te se ha aclarat
 l'enteniment.

Tit. Y la vista
 també la tinc prespicas,
 puix les bales y les bombes
 que em pasaben per davant
 en continuo moviment
 me tenien.

Sent.

se quant en lo Castell ya,
y si es deixen algo , Sento,
cregues que els tinc de afrontar.

*Esta burla es muy pesada,
desauciada quedará
mi esperanza , pues librada
la tenia en este Altar*

Sent. Puix no la perdes del tot,
perque disponen tirar
Llonganizes , Abadechos,
Botifarres , y:::

Tit. Formal?

Sent. Mira: han dispost un morter
com un cosi de colar
y aconté de bomba encaixen
eixe polit ansisam
que te he dit , y al dispararlo
caurá per damunt dels caps
qui potest capere capiat.

Tit. Amic me meu has consolat.
No cregues me acoste molt,
de lluntet el bull mirar

Sent. Ya que no tens avaricia
in albis te quedarás.

Tit. *Usted es un pobre hombre,*
y no está en asó enterat.
*El impulso de la pólvora
en el ayre elevará
todas esas menudencias,
y su misma gravedad
las hará caer distantes,
no inmediatas al Altar:
tengo yo mucha experiencia
en este particular.*

Sent. Fes lo que vullgues, y calla,
que molt parlador estás.
Pera lluir la funció
els Blanquers han adornat
les Barques.

Tit. Ix lo Lleó,
y els Satiros que ab ell van?

Sent. Qui hu ducta

Tit. Deu que me lliure
de semejants afarams;
be que el Lleó ya está bell.

Sent. Bell? mal enterat estás,
han portat altre de Albania
jonec , polit y arrogant;
mes com es un Gremi ric
tot el mal que el Lleó fá
el paguen al punt.

Tit. Molt tonto,
ó Sento , te vas tornant;
aixó fon *in illo tempore*
que ara no se usa , chermá.

Sent. Home no sigues bitsoc
y cregues es veritat.

Tit. Lo que me dirás Vicent,
es que tenen arreglats
alguns puestos per la bolta
y de son conte pagats
ahon arribant lo Lleó
à sarpades y grapats
hu va enramant tot per terra:
y dimana aqueste cas
de la Festa dels Besons,
ahon lo Lleó aplegant
à una pobra Sequillera
que tindria per lo llarc
uns catorce ó quinze sous
de sequillos , els tirá;
y preguntant lo Prohom
del Ofici , quant de dany
li habia fet ; digué molt erta
se li habien de abonar
vint y cinc lliures.

Sent. De veres?

Tit. Es la pura veritat:

y per bon ajust li daren
catorce.

Sent. Aurá tal maldat.

Tit. Tota la chent que allí estava
tal picardia mirant
la omplia de vituperis;
mes com la mosca agafá,
fea les orelles sordes.

Sent. Ara dic que es ben pensat
lo que determiná el Gremi:
mes deixant asó á un costat
lo que me te mes confús
es no poder aclarar
lo que farán els Pellers.

Tit. De eixos no ya que parlar,
que se emportarán la palma.
Es molta la serietat
de tots pera tals Funcions,
y com tenen tan à ma
els trages de tot lo mon,
saben aquell que li cap
à cascú dels personages,
y queden sempre brillants.

Sent. Pero home no saberse
lo seu modo pensar?

Tit. *Eso es lo mejor del caso*
puix que mes colp donará.
Si logre el meu pensament
un puesto tinc de triar
en aquesta Procesó
que meha de ser de molt grat,
anant darrere de un Carro.

Sent. Qué hu adivine? será
dels Pastisiers,

Tit. No á fé mehua;

ahon yo me tinc de posar
entre dos Carros famosos
que donen á refrescar,
Aiguaders , Chocolateros,
entre estos Tito anirá,
puix lo calor que es tan fort,
y el ser ells tan lliberals,
me fá pensar de este modo
y em posaré rebentant
de agua chelada , bescuits,
de chocolate y de pá.

Y á mayor abundamiento
coixinerá he de portar
pera endurme marcelines,
gots de vidre y de cristal.

Sent. Aixó sí, agafaro tot
tú donarás que parlar,
no aniré en ta companyia.
Y deixant pera altra Part
el referir les grandees
de una Funció tan brillant,
sols resta per conclusió
digam els dos á la par:
que vixca mols anys Valencia,
puix dona aquestes senyals
del contento que el seu cor
ompli en tals Festivitats.

Tit. Y vixca el Beato Ribera,
qui fasa pugam gotjar
en lo Cel ab alegria
de aquelles Funcions mes grans
que á presencia del Señor
li farán los seus Companys.

Imprimase : Llamas.

En Valencia : Per Miquel Estevan y Cervera , junt al Hospital de
pobres Estudiants. Any 1797.

Bonaire, 58-ugf